

Activitatea celor de la Autoritatea pentru Distrugerea (sufletească, evident) a Familiilor cu Copii (A.D.F.C., alias Barnevernet) din Norvegia a fost cunoscută și înaintea cazului familiei românului Bodnariu. Avem obiceiul când amintim despre activitatea cuiva (individ sau instituție) de a ne gândi automat la un lucru pozitiv: dacă cineva/ceva e activ, acest lucru înseamnă ceva bun pentru el și pentru lumea căreia îi aparține. Nu-întotdeauna așa...Sunt cazuri când activitatea prea zeloasă a unora – parcă veniți de pe altă planetă - mai mult strică decât repară (dacă în cazul familiei Bodnariu era ceva stricat - lucru pe care nu l-am putut observa!). Acum, da... Barnevernet a distrus tot! Iremediabil și cu consecințe care vor apărea într-o zi. Consecințele despărțirii în situații nejustificate a copiilor de părinți vor fi observabile cândva și atunci pe norvegienii care acum tac și se prefac a fi preocupați de alte chestiuni mai importante, îi vor trece ...fior(dur)i. Oare ăla care a împușcat mortal vreo 60 de tineri în ce familie o fi fost crescut?

Pe site-ul
www.stirileprotv.ro
scrie:

„Cazurile de romani care au ramas temporar sau definitiv fara copii nu sunt singulare. Alte cateva sute de cehi, polonezi, lituanieni, indieni, turci dar si alte nationalitati au fost si ei tinta anchetelor sociale.”

Tot în articolul protv., scrie:

„Unul dintre cazuri este cel al unui baietel in varsta de 5 ani. Bunica a povestit ca nepotelul a fost luat din familia fiicei sale cand educatoarea a aflat ca aceasta si-a ajutat copilul sa-si scoata un dinte de lapte. "I-au invinuit pe ambii parinti de rele tratamente aplicate copilului."

"Parintii copilului sunt cetateni rusi iar bunica sustine ca se aflau pe teritoriul Norvegiei pentru o perioada scurta de timp. Un alt caz este al Tatianeii divortata de un cetatean norvegian care de trei ani se lupta cu protectia copilului. Baietelul ei in varsta de 5 ani i-a fost luat de la gradinita, sustine ea pentru ca autoritatile ar fi aflat ca voia sa calatoreasca in Belarus. A aparut suspiciunea ca femeia nu se mai intoace cu baiatul. Mama mai spune ca i s-a explicat ca in Norvegia copiii, chiar si ai strainilor care vin la ei in tara, nu apartin parintilor, ci statului. "Cand mi-au luat copilul aveam o casa foarte buna. Aveam un loc de munca, aveam un venit. Eram considerata mama normala".
Copilul a fost dat in alta familie iar Tatiana are tot mai putine sperante ca il va mai primi inapoi. In ambele cazuri, familiile au cerut ajutor in tara de origine, Rusia.”

Alt site care se ocupă (dar cine nu se ocupă...) de drama familiei Bodnariu este <http://republica.ro>

. Din acest site am aflat că o doamnă norvegiancă get-beget, a scris un studiu, apărut în 2012, despre stresul la care sunt supuși copiii răpiți din familiile naturale de Barnevernet-sau A.D.F.C., cum i-am zis.

„Autoarea lui este Gunn Astrid Baugerud, profesor asociat, la Departamentul de Asistență Socială, Protecția Copilului și Politici Sociale, de la Colegiul Universitar de Științe Aplicate din Oslo și Ankershus, cel mai mare colegiu universitar de stat din Norvegia. Studiul, aplicabil în domeniul psihologiei criminalistice, își propunea să afle cât de bine își aminteau copiii situația și arată că, de cele mai multe, copiii pot da informații corecte despre lucrurile serioase care li se întâmplă.”

Doamna Baugerud a răspuns unor întrebări despre dramele copiilor despărțiți mișelește de părinții lor. A răspuns...și nu prea. Ori nu poate să spună, ori nu-î în stare să spună! I s-a pus întrebarea de ce copiii luați afat de repede de lângă părinți erau, evident pentru orice om cu scaun la cap, extrem de stresați. Ce credeți că răspunde Astrid?

„Este adevărat. Nu știu de ce copiii luați în regim de urgență aveau un nivel de stres mai mare.”

Păi e chiar complicat să-ți dai seama că stresul poate crește când un copil e scos din mediul lui familial pentru niște fapte mai mult închipuite și deloc bazate pe fapte concrete!? Așa studiu „științific” mai rar mi-a fost dat să văd. Dar, cine știe, așa o fi pe-acolo...

La întrebarea

„Ce recomandări ați făcut serviciilor de protecție a copilului după această cercetare?”

Răspunsul a fost:

„Am ținut multe cursuri pentru angajații Barnevernet și, de asemenea, fac parte dintr-un grup al Directoratului pentru Copii, Tineri și Familie și am elaborat un document, pe care asistenții sociali să sperăm că îl citesc, cu recomandări pentru astfel de cazuri. Am scris un raport legat de plasamentul de urgență și un altul cu recomandări, nu știu cât au citit. Dar am călătorit și am ținut cursuri cu angajații Barnevernet și să sperăm că acum există discuții în organizațiile locale pe aceste chestiuni. Dar este îngrijorător, pentru că a existat o creștere de sută la sută a cazurilor de plasare a copiilor în regim de urgență între 1999 și 2009. Cred că acest lucru e îngrijorător.”

Adică doamna (norvegiană) profesor – asociat a discutat cu cei de la Barnevernet (ce greu îmi e să scriu cuvântul ăsta!) și acum s-a pus pe...sperat! Speră ca cei din A.D.F.C. să stea de vorbă între ei în organizațiile locale! Foarte tare, n-am ce zice!

La întrebarea despre ce-ar trebui să facă angajații Barnevernet când mai vin să răpească niște copii nevinovați de lângă părinții lor – tot nevinovați- răspunsul a fost:

„De asemenea, angajații serviciului de protecție socială ar trebui să aibă cunoștințe despre cum să calmeze situația, să vorbească cu copilul, să îi dea informații, să îl liniștească. Însă poate cel mai important lucru este că acela ar trebui poate să evite plasamentul în regim de urgență. Dacă copilul este bătut sau părinții sunt drogați sau alcoolici, atunci trebuie să iei copilul. Dar sunt o grămadă de cazuri care ar fi putut fi rezolvate altfel.”

Să înțelegem că ăia care vin să ia copiii trebuie să le spună unor sugari de 4 luni sau unor copii de câțiva ani că vor locui la kilometri distanță de universul în care au crescut, că niște necunoscuți vor fi mame sau tați mai buni pentru ei? Cine poate crede asemenea aberații? Sunt de acord cu doamna profesor-asociat Gunn Astrid Baugerud că doar în cazurile în care părinții sunt alcoolici sau drogați și își maltratează copiii, să intervină firma aia de „salubritate sufletească”. În altfel de situații, e cu totul altceva!

La începutul articolului spuneam că au fost și copii ruși despărțiți de familiile lor naturale. Pavel Astahov, consilierul presedintelui Rusiei pentru drepturile copilului:

„Acesta este serviciul lor absolut independent. Adică independent față de orice, față de guvern, față de orice norme și principii internaționale. Toți copiii care sunt pe teritoriul Norvegiei, nu contează naționalitatea, cetățenia, sunt considerați copii Norvegiei.”

Norvegia are copii care nu sunt ai ei

Scris de Horia Picu

Duminică, 17 Ianuarie 2016 20:35 -

Unele cazuri de copii ruși răpiți în Norvegia s-au rezolvat cu întoarcerea copiilor la familiile lor. Explicațiile sunt evidente...

Nici domnul Astanov nu vede că „adoapțiile” forțate sunt în Norvegia o politică de stat? Nu-i destul de clar că ăia au nevoie de copii sănătoși și vigoaroși care să devină pe măsură ce cresc norvegieni, originile lor fiind pierdute prin întreaga lume? „Independența” A.D.F.C. față de guvern și orice organism internațional nu poate să apară fără conlucrarea tacită a autorităților! Norvegia are nevoie de copii. Cu orice preț! De-aia, așa cum spune consilierul presedintelui Rusiei pentru drepturile copilului:

„Toti copii care sunt pe teritoriul Norvegiei, nu conteaza nationalitatea, cetatenia, sunt considerati copiii Norvegiei.”

Răul făcut de A.D.F.C. familiei Bodnariu nu va putea fi niciodată uitat de copii, de părinți, de români, de norvegienii cinstiți, indiferent ce se va întâmpla pe viitor. Sufletele unor copii au fost mutilate cu bună știință de o asociație care reprezintă politica statului!